

P A S T O R A L E L A
Î N V I E R E A D O M N U L U I
2 0 1 6

† IOAN

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

„Îndrăzniți. Eu am biruit lumea“ (Ioan 16, 33)

Hristos a înviat!

Iubiții mei fii duhovnicești,

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care ne-a ajutat ca, după un urcuș pe scara postului, să ne bucurăm de acest mare praznic al Luminii. Dangătele de clopot și răsunetul de toacă ne-au chemat în bisericile și mănăstirile noastre, de unde să primim lumina Învierii lui Hristos. Niciodată nu a fost pe pământ o asemenea revărsare de lumină ca la acest praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. La Înviere, Hristos Domnul a lăsat pace și lumină în inimile Sfinților Săi Apostoli și a Preacuratei Sale Maici.

Lumina Învierii este mai presus de lumina soarelui, iar dacă lumina soarelui se va sfârși, lumina Învierii va rămâne veșnic. Această lumină rămâne mărturie în veșnicie că Cel Ce a spus despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii“ (Ioan 8, 12) a biruit întunericul în care zăcea omul în urma căderii în păcat. Păcatul a coborât lumea în întuneric și a stins lumina din univers. Hristos a venit în lume ca să alunge păcatul din inima omului și să facă loc luminii Învierii. Astfel, omul poate să se bucure în veșnicie de darul Învierii lui Hristos.

Lumina Învierii lui Hristos nu o putem înțelege prin studiul ei sub aspect fonic ca lumina soarelui, pentru că lumina soarelui este mai palidă decât umbra luminii Învierii Mântuitorului. Hristos este Soarele fără asfințit. Lumina Învierii este bucurie în Duhul Sfânt. Această lumină omul nu o poate vedea decât cu ochii săi duhovnicești. Așa cum la lumina soarelui cresc florile câmpului, tot așa la lumina Învierii, prin Duhul Sfânt, cresc sufletele oamenilor.

Lumina Învierii este dătătoare de viață, dar nu orice fel de viață, ci viață veșnică. Minte omului este ogorul unde Hristos seamănă această lumină. De aici avem în graiul nostru românesc și expresia: „om luminat“. Hristos dorește să fim fii ai Luminii celei de Sus.

Martorii luminii Învierii nu mai sunt astăzi printre noi, însă la orice praznic al Învierii Domnului avem parte de bucuria luminii Învierii Sale. Azi a înveșmântat Dumnezeu creația Sa în lumină, așa cum a fost ea la început. Toți cei care s-au ostenit cu postul, cu rugăciunea și cu milostenia azi sunt îmbrăcați în lumina Învierii lui Hristos. Această lumină va fi hrana veșniciei noastre. Lumina Învierii nu mai are înserare, ea are doar răsărit. Ferice de omul care va avea parte de răsăritul luminii lui Hristos.

Câtă seninătate și bucurie se așază pe fața unui osândit la moarte atunci când i se spune: „ai fost iertat“, dar câtă bucurie trebuie să fie în sufletul omului când, la Învierea lui Hristos, primește vestea că a fost salvat din moartea cea veșnică. Această bucurie o vedem azi pe fețele celor care cred în Înviere. Răstignitul a trecut prin casa morții și a sfărâmat-o, ca niciunul dintre pământeni să nu mai rămână acolo, în întunericul neubirii și al suferinței. De azi omul nu se mai îndreaptă spre moarte, ci se îndreaptă spre marea responsabilitate ce vine din nemoarte.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Oare ne-am răstignit noi în acest post patimile pe Golgota inimii noastre, am îngropat noi omul cel vechi (cf. Rom. 6, 4) cu Hristos, pentru ca împreună cu El să învieze întru făptură nouă (cf. II Cor. 5, 17)? Hristos ne cheamă azi la înnoirea vieții. Sfântul Apostol Pavel le spune romanilor: „După cum Hristos a înviat din morți (...), așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții“ (Rom. 6, 4). Astfel, făptura cea nouă trăiește întru dragoste, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe (cf. Gal. 5, 22-23).

Iubite mame creștine, aprindeți din fragedă pruncie candela credinței în inimile pruncilor pe care vi i-a dat Dumnezeu, aprindeți lumina în sufletul lor, așa cum s-a aprins acum, în această tainică noapte, lumânare de la lumânare. Sărbătoarea Învierii o trăim în comuniune sfântă unii cu alții, căci unii altora ne suntem mădulare (cf. Rom. 12, 5). Eu pot fi brațul tău atunci când ești la necaz. Să iertăm celor care ne-au greșit și să ne îmbrăcăm azi în veșmântul de lumină al iubirii care nu cade niciodată (cf. I Cor. 13, 8).

„Îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan 16, 33) le-a spus Hristos Apostolilor și ucenicilor Săi, iar nouă, celor de azi, ne spune: „Îndrăzniți, iubiți-i pe semenii voștri“!

Iubiți credincioși,

Mormântul luminii s-a făcut cărare spre Cer pentru Hristos Domnul. Și al nostru mormânt va fi cărare spre Învierea cea de obște pe care ne-a dăruit-o Hristos Domnul prin Învierea Sa. Stelele cerului se veștejesc, însă lumina Învierii lui Hristos nu apune niciodată. Lumina ne așteaptă să intrăm în bucuria ei la capătul cărării ce trece prin mormânt. Prin Învierea Domnului nostru Iisus Hristos a încetat a se mai auzi în univers glasul morții. De la acest praznic al Învierii omul este chemat să trăiască în simfonia luminii. Omul nu este o taină pentru Dumnezeu. El dorește ca omul să trăiască în simfonia luminii Sale și să evadeze din periferia vieții celei fără de Hristos. Fericit e omul care în viața lui a strâns un potir de lacrimi. Acesta este darul cel mai de preț pe care îl poate oferi omul lui Hristos în ziua cea mare a venirii Sale când va judeca viii și morții. Omul își spală sufletul în lacrimile pocăinței, căci lacrima este sângele iubirii. Lacrimile iubirii se prefac în stele pe bolta cerului.

Iubiții mei fii duhovnicești,

În Duminica dinaintea începerii Postului Mare, Biserica ne aduce aminte de izgonirea lui Adam din Rai, iar azi, pe lângă Învierea Domnului, ne mai aducem aminte și de întoarcerea lui Adam în Rai. Iată că și în acest post Hristos l-a căutat pe Adam, dar și pe noi, ca să ne ridice din umbra morții și să ne așeze în lumina Învierii. Prin Învierea Sa, Fiul lui Dumnezeu ne-a smuls din brațele timpului și ne-a așezat pe aripile veșniciei. Hristos a fost o Persoană reală, a fost împuns cu sulița, iar din trupul Lui a curs sânge. Candela care s-a aprins la Învierea lui Hristos nu se va stinge niciodată, pentru că în ea a pus Hristos nu untdelemn, ci Sângele Său. Candela Sângelui luminează veșnicia.

Iubirea nu ne deschide perspectiva unor amintiri din viitor, ci a unui astăzi veșnic. Astăzi Hristos ne-a dăruit, prin Patima și Moartea Sa, dreptul la înviere. Până azi eram sortiți să ajungem în casa morții, iar de astăzi Hristos îi oferă omului dreptul la înviere, dreptul la veșnicie. Este cel mai mare dar pe care-l poate da Hristos omului, însă impune și o mare responsabilitate: a răspunde în veșnicie de tot ce ai făcut pe acest pământ. Azi se pune pe umerii omului bolta veșniciei. Viața o primim în dar, iar veșnicia, prin Jertfa lui Hristos. Hristos a luat pe umerii Săi Crucea ca tu să porți pe umerii tăi veșnicia. Povara sau bucuria ei. Dumnezeu l-a creat pe om și i-a dăruit vocația veșniciei, vocația fericirii, vocația iubirii, dar și libertatea de a alege. Tu, frate creștine, ce ai ales?!

Sfânta Evanghelie ne spune că mormântul era gol când au ajuns femeile mironosițe. Giulgiurile zăceau singure în mormânt (cf. Luca 24, 12). Și totuși Hristos S-a înălțat la Cer înveșmântat nu într-o cămașă țesută din fir de in, ci țesută din păcatele noastre. S-a îmbrăcat în păcatele noastre luându-le asupra

Sa, iar El ne-a îmbrăcat pe noi cu Sine. Ne-am îmbrăcat cu Hristos Care devine veșmântul veșniciei noastre. Mare este taina Învierii: moartea naște viață!

Dacă până la Hristos mormântul era ușa casei morții, de acum el devine ușa Raiului. Moartea este doar o lacrimă pe obrazul istoriei. Hristos a experiat viața omului în integralitatea ei, de la suferință și până la moarte. Bătălia dintre moarte și viață nu a avut martori. Maria Magdalena nu zice că a văzut Învierea, ci zice că a văzut pe Domnul Care a biruit moartea (cf. Ioan 20, 18). Aceea era prima noapte care a fost mai luminoasă decât cea mai strălucită zi. Acum se naște ziua a opta, cea care va avea doar răsărit.

Istoria este martorul vieții, spuneau cei din vechime. Noi mai putem spune că istoria a fost martoră și a vieții și a Înălțării la Cer a Înviatului Hristos. Azi, chiar dacă privim mormântul gol, istoria ne spune al cui a fost acest mormânt și când a trecut Hristos „dincolo“, în metaistorie. Hristos Domnul zice: „Eu sunt ușa. De va intra cineva prin Mine se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla“ (Ioan. 10, 7). Faptele reținute de istorie au fost reale, însă realitatea nu are timp, ea transcende timpul și trece în veșnicie. Dându-ne Hristos darul Învierii și al veșniciei, ne face să ne întărim credința că omul are rădăcini în Cer. Cei care au avut rupere de gândire au încercat boicotarea istoriei și n-au ascultat tăcerea lui Dumnezeu, adică mormântul gol al lui Hristos. Din simfonia vieții pământești a lui Hristos rămăsese doar cortina, giulgiul zăcând (cf. Ioan 20, 5). Iar dincolo de această cortină începe ultimul act, veșnicia. Astăzi ne naștem întru Înviere și primim accesul la cultura de „dincolo“. Prin Revelație, noi aparținem unei culturi cerești. Sunt oameni care refuză să aparțină unei astfel de culturi; ei intră în categoria celor care refuză de „a fi“. Noi, cei ce credem în Înviere, aparținem culturii și civilizației lui Hristos.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Prin Jertfa Sa pe Cruce, Hristos Domnul ne-a redat bucuria vieții și darul de a dobândi viața veșnică. Iertați-vă, iubiți-vă, mângâiați-vă și ajutați-vă, pentru a ajunge fii iubiți ai lui Dumnezeu.

Praznicul Învierii Domnului să aducă lumină și pace în inimile noastre și în țara noastră. Vă îndemn părintește să zicem împreună cu Sfântul Antim Ivireanul: „Voi întoarce cuvântul meu către tine, Țară creștină, și dimpreună cu tine mă voi bucura“ (Cazania la Sfinții Apostoli Petru și Pavel).

Praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor să vă înmulțească bucuria vieții.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți!

Hristos a înviat!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† IOAN al Banatului